

Arrest

nr. 220 461 van 29 april 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 3 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat F. JACOBS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen een eerste maal het Rijk binnengekomen op 20 september 2016 en heeft zich een eerste keer vluchteling verklaard op 18 oktober 2016.

Op 14 december 2016 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 5 januari 2017 werd verzoeker overgebracht naar Frankrijk, maar reisde onmiddellijk door naar Nederland. Op 28 september 2017 kwam verzoeker volgens zijn verklaringen opnieuw het rijk binnen en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 13 oktober 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 24 juli 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 8 november 2018.

1.3. Op 20 december 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd diezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabische UNRWA geregistreerde Palestijn afkomstig uit het vluchtelingenkamp Berj Al Shamali in Libanon. Eind 2009 zou u een eerste maal Libanon hebben verlaten met behulp van een werkvisum voor Polen. U reisde vanuit Polen verder naar Zweden waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. In Zweden huwde u religieus met een Zweedse vrouw, Johanna genaamd. U heeft met haar een zoon, Adel, die in 2011 werd geboren. Uw aanvraag werd geweigerd en eind 2012 werd u naar Libanon gerepatrieerd. Het contact met uw echtgenote en zoon hield op. U besloot uw leven in Libanon verder te zetten, woonde terug bij uw zussen en ouders in Berj Al Shamali kamp in het huis van uw grootmoeder. U werkte er af en toe bij uw oom in de bouwsector en als koerier in een restaurant. U verloofde er zich met S.S.A.A.(...). Na uw terugkeer uit Zweden zou u binnen het kamp herhaaldelijk lastig gevallen zijn door een zekere M.F.(...) die bij de veiligheidsmacht van Fatah werkte. Hij zou gestationeerd zijn geweest bij een checkpoint dat u diende te passeren om naar het huis van uw grootvader te gaan. Op 19 april 2016 zou M.F.(...) u, die op weg was naar uw grootvader, in dronken toestand hebben benaderd. Er zou een kleine woordenwisseling zijn geweest, maar omstaanders konden een handgemeen vermijden. Op 21 april 2016 ging u naar het politiekantoor van de Libanese autoriteiten om klacht in te dienen, maar zij lieten weten u niet te kunnen helpen en dat u zich diende te richten tot de veiligheidsdiensten van het kamp. Aangezien u een conflict had met iemand van de veiligheidsdiensten, kon u dat echter niet doen. Op 25 april 2016 zou u een oproepingsbrief hebben ontvangen waarin stond dat u zich diende aan te melden bij de veiligheidsdiensten van Rashidiya. U besloot hierop Libanon te verlaten. Uw vader regelde iemand die u tegen betaling een Frans visum kon bezorgen waarmee u in juni 2016 naar Frankrijk reisde. Vanuit Frankrijk nam u meteen een trein naar België waar u een oom langs vaderskant hebt wonen. Op 18 oktober 2016 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Op 14 december 2016 nam de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 5 januari 2017 werd u overgebracht naar Frankrijk. U verzocht daar niet om internationale bescherming maar reisde onmiddellijk door naar Nederland waar u ook een oom heeft wonen. U verbleef enkele maanden in Nederland zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen. In mei 2017 reisde u opnieuw naar België. Op 13 oktober 2017 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties.

Ter staving van uw tweede verzoek legt u volgende originele documenten voor: een UNRWA registratiekaart, een geboorteakte en een oproepingsbrief (dd. 25/04/2016). U legt daarnaast nog een document van UNRWA Brussel, een foto van betogingen in het kamp tegen het reductiebeleid van UNRWA, een foto van een Palestijn die voor het UNRWA gebouw in Beirut slaapt, een artikel over een medische aandoening in het kamp en een artikel over iemand die omwille van deze aandoening zelfmoord pleegde.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie notities persoonlijk onderhoud, pg.5). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, onvoldoende zwaarwichtig zijn en dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk nood zou hebben aan internationale bescherming. Ten eerste stelt u zelf Libanon preventief te hebben verlaten (CGVS, pg.9). Immers, het enige wat er zich tot het punt van uw vertrek had voorgedaan was het gegeven dat u een woordenwisseling had met M.F.(...), werkzaam bij de veiligheidsdiensten van het kamp en bekend als amokmaker (CGVS, pg.8). U zou hierna een oproeping hebben gekregen van de veiligheidsdiensten van het kamp om u bij hen aan te melden (CGVS, pg. 9). Omdat u niet zou weten wat er u te wachten zou staan, besloot u Libanon te verlaten (CGVS, pg.9).

U geeft zelf aan daar de dood niet te vrezen, maar stelt dat zij u misschien wel zouden slaan of folteren (CGVS, pg. 9), daar de meeste leden van Fatah slechte mensen zijn, dat de soldaten die naast M.F.(...) stonden in zijn voordeel zullen getuigen en dat u sowieso een zwakke positie heeft in deze zaak (CGVS, pg.9).

Dient echter te worden vastgesteld dat u, wiens vrees gebaseerd is op veronderstellingen over wat er eventueel zou kunnen gebeuren indien u zich zou aanmelden bij de veiligheidsdiensten, weinig moeite heeft ondernomen om het risico op dergelijke zaken correcter in te schatten. Zo stelt u M.F.(...) niet zo goed te kennen, enkel als kampinwoner, amokmaker en deel van de veiligheidsdienst (CGVS, pg.7). U weet evenmin wat zijn functie of positie is binnen de veiligheidsdienst (CGVS, pg.7). U weet enkel aan te geven dat hij veel familieleden heeft bij Fatah (CGVS, pg.8). Voor iemand die besloot zijn land te verlaten omwille van wat deze persoon u zelf of via zijn connecties zou kunnen aandoen, kan echter worden verwacht dat u meer onderzoek naar hem, zijn positie of functie en connecties zou hebben gedaan teneinde uw vrees nader te bepalen. Een vertrek enkel en alleen op basis van uw eigen vermoedens zonder wat meer navraag te hebben gedaan, klinkt dan ook voorbarig.

Temeer daar u ook niet te kennen weet te geven wie nog problemen heeft gekend met M.F.(...) en welke consequenties daaruit volgden. M.F.(...) stond volgens uw verklaringen immers bekend als amokmaker waarbij hij bij velen problemen veroorzaakte (CGVS, pg.8). Er kan dan op zijn minst worden verondersteld dat er nog andere mensen in dezelfde positie als u zouden zijn terechtgekomen. U haalt echter enkel het geval aan van een man die 20 dagen onder de grond vast zat omdat hij een probleem kende met iemand van de veiligheidsdiensten (CGVS, pg.10). In tegenstelling tot u zou deze man wel effectief met het lid van de veiligheidsdienst hebben gevochten (CGVS, pg.10), hetgeen een stuk zwaarwichtiger is dan wat u zou hebben gedaan, enkel en alleen verhaal gaan halen zonder beledigingen of fysieke krachtmeting (CGVS, pg.8).

Bovendien bleef u nog tot juni 2016 in het kamp (CGVS, pg.4), waarbij u zelf uitstapjes maakte naar Tyrus of naar het strand met vrienden (CGVS, pg.9) omdat u er niet meer tegen kon thuis te blijven

(CGVS, pg.9). Dat u in die twee maanden nog heen en weer ging tussen thuis, grootmoeder en uitstapjes met vrienden beleefde, relativeert verder in ernstige mate uw vrees. Bovendien bleken de veiligheidsdiensten enkel en alleen nog – naast het overhandigen van de oproeping – éénmaal bij uw vertrek naar u te hebben gevraagd bij uw ouders (CGVS, pg.10). Ook de oproeping werd in die drie jaar volgend op uw eerste oproeping waar u niet opdaagde, niet vervolgd (CGVS, pg.10). U vermoedt dat dit is omdat zij waarschijnlijk weten dat u het land hebt verlaten. Wat er ook van zij, ook uit de opvolging van de veiligheidsdiensten naar aanleiding van het incident, kan geen enkele urgentie worden afgeleid.

Dat u vreest door hen te zullen worden beledigd terwijl u met uw zus of echtgenote passeert en u afvraagt wat u daarop zult moeten doen, is opnieuw puur hypothetisch en bovendien van uzelf afhankelijk.

Verder haalt u aan dat er betreffende dit incident geen bemiddeling mogelijk was, daar de bemiddelingsorganen in het kamp zoals sheiks en Imams zich zulke problemen niet aantrekken (CGVS, pg. 9), hetgeen onrechtstreeks uitspraak doet over de grootte en de ernst van het probleem. Gezien bovenstaande, dient te worden geconcludeerd dat de door u aangehaalde feiten niet voldoende zwaarwichtig van aard zijn, temeer daar u evenmin zicht heeft op waarom u door deze persoon werd gepest (CGVS, pg.7).

Dient daarenboven te worden opgemerkt dat u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming met geen woord rept over bovenstaande problemen. Integendeel, u geeft klaarblijkelijk herhaaldelijk aan dat u louter omwille van economische redenen Libanon verliet. Verder moet er worden vastgesteld dat u na uw verschillende aankomsten in België telkens maandenlang wachtte vooraleer een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dit wijst allerminst op een daadwerkelijke nood aan deze bescherming.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn.

Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is.

Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Burj Al Shamali erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie niet als dusdanig is.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u nooit problemen heeft gekend met de Libanese autoriteiten. Hoewel uw persoonlijke situatie volgens uw verklaringen slecht is, u woont met uw grootmoeder, ouders, zus en een zus die binnenkort zal trouwen in een zinken huis dat slechts twee slaapkamers, een keuken en een kleine badkamer heeft en een dak dat inloopt als het regent (CGVS, pg.6) moet er worden vastgesteld dat u er zowel in 2009 en 2016 in slaagde een reis naar het buitenland te financieren met de hulp van familieleden, waarvan de laatste een 6000 dollar kostte (CGVS, pg. 4) en een 300 tot 400 euro extra (CGVS, pg.4). U heeft verschillende familieleden in het buitenland zoals een oom in België, een oom in Nederland, een oom in Oostenrijk en een tante in Australië aan vaderskant (CGVS, pg.5). Aan moederskant heeft u een tante en een oom in Duitsland en een oom in Rusland wiens kinderen in Finland wonen (CGVS, pg.5). Uw vader krijgt wat financiële hulp van uw oom in Nederland en uw oom in België helpt uw grootmoeder (CGVS, pg.5). U draagt momenteel geen verantwoordelijkheid over een gezin en begaf u na uw terugkeer uit Zweden terug op de arbeidsmarkt door af en toe met uw oom langs moederskant in de bouwsector te werken en als koerier in een restaurant (CGVS, pg.8). Daarnaast biedt uw vader met zijn auto vervoersdiensten aan (CGVS, pg.8). U heeft, weliswaar minimaal, toegang tot de medische zorg (CGVS, pg.5), zelfs al reduceerde UNRWA hun dienstverlening en zijn er momenteel verschillende gevallen van, erfelijke, bloedziektes bekend. U volgde onderwijs tot de negende graad (15 jarige leeftijd), u kunt lezen en schrijven en u bent in Libanon verloofd en van plan om te huwen (CGVS, pg. 6, 10).

Uit uw verklaringen kan niet worden afgeleid dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het onvoldoende zwaarwichtig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 7 augustus 2018) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlamentsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit.

Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens.

Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/ JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië. Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

In Ayn al-Hilwah vonden van november 2016 tot november 2017 gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen.

Tijdens de eerste helft van 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van de groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. In deze periode vielen in Ayn al-Hilwah vijf doden en een vijftiental gewonden. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen. De UNRWA registratiekaart, document van UNRWA Brussel, geboorteakte en identiteitskaart zijn een aanwijzing voor uw persoonsgegevens en origine.. De overige documenten hebben louter betrekking op de algemene situatie en volstaan als dusdanig niet om te concluderen dat u daadwerkelijk nood zou hebben aan internationale bescherming.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2, § 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van het "beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie berust bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing", van artikel 1, D, lid 2 van de Conventie van Genève, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), van artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft.

Verzoeker tracht na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht, de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker formuleert zijn verweer als volgt:

“• Overwegende dat verzoekende partij ontegensprekelijk uit LIBANON afkomstig is, als Palestijns UNRWA Vluchteling geregistreerd.

• Dat echter dient te worden aangestipt dat deze "UNRWA status" geenszins kan worden gelijkgesteld met de Vluchtelingenstatus van de Conventie van Genève.

• Deze status heeft zich tot enkele jaren geleden concreet beperkt tot materieel beperkte hulp waarvan het gezin genoot, deze hulp werd reeds sedert jaren gestopt bij gebrek aan middelen en het gezin van de verzoekende partij heeft er niet meer van genoten.

• de financiële beperkingen door President Trump ingevoerd hebben verder voor gevolg dat de UNRWA het grootste deel van haar fondsen zal moeten missen, een maatregel die ook de Palestijnse kampen in Libanon treft;

(...)

• Verder dient te worden vastgesteld dat de redenering van het CGVS niet kan worden gevolgd : de UNRWA heeft een welbepaald mandaat en opdracht gekregen die moet worden vervuld. Bij gebrek aan dit mandaat te voldoen vervalt de uitsluiting die eraan gepaard gaat;

• Verder dient te worden vastgesteld dat het CGVS in gebreke blijft de huidige materiële mogelijkheden van de UNRWA te onderzoeken , rekening houdende met de Amerikaanse ingevoerde beperkingen, op kort en middelmatig termijn.

• De beslissing dient derhalve te worden vernietigd en de zaak naar het CGVS teruggestuurd voor nader onderzoek indien de Raad van oordeel zou zijn niet voldoende toelichting te hebben gekregen om de verzoekende partij als vluchteling te willen erkennen;

• Verder dient te worden vastgesteld dat de UNRWA status geen recht tot "bescherming" biedt en a fortiori noch minder tot daadwerkelijke bescherming en in casu tot daadwerkelijke bescherming tegen bedreigingen vanwege politieke facties Dat verzoekende partij evenmin ondervraagd werd nopens de al dan niet mogelijke bescherming die haar door de UNWRA kon worden geboden: verzoekende partij werd heel oppervlakkig ondervraagd en ivm de UNWRA werd het gesprek heel oppervlakkig gevoerd

• Dat deze vaststellingen reeds volstaan om de beslissing nietig te maken en verzoekende partij de vluchtelingenstatus toe te kennen.

• Dat hierbij dient te moeten herinnerd dat artikel 1 D van de conventie van Geneve voorziet dat van zodra vastgesteld wordt dat de UNRWA niet meer in staat is zijn mandaat te vervullen, de aanvrager , die reeds een vluchteling is, van ambsthelpe dient te worden erkend.

Artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt:

§ 2. Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.

Artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming bepaalt dat: 1. De lidstaten mogen van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

Nochtans, maakte de dossierbehandelaar nergens de moeite om verzoekende partij te confronteren met de kritiek die in de beslissing te lezen staat, noch om de werkelijke problematiek van elm van de verzoekende partijen en van de verzoekende partijen als gemengd koppel te benaderen en verder, te onderzoeken.

Zodoende worden de hierboven omschreven rechtsbepalingen geschonden.

Verzoekende partij kan zich niet verweren indien zij niet eens de kans krijgt om het uit te leggen

De afdeling wetgeving van de Raad van State oordeelde dat er een niet geschreven grondrecht bestaat dat inhoudt dat elke administratieve rechtshandeling moet gedragen worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden door deugdelijke motieven.

De materiële motiveringsplicht is een technisch-juridisch middel om de interne wettigheid van een bestuurshandeling te onderzoeken. De motievencontrole houdt achtereenvolgens in:

1. het onderzoek naar het bestaan van de motieven;

2. het onderzoek naar de feitelijke juistheid van de motieven;

3. het nagaan of de motieven juridisch juist zijn;

4. het al dan niet bestaan van een redelijke verhouding tussen de motieven en de inhoud van de beslissing.

Verzoeker is van oordeel dat de beweegredenen die ten grondslag liggen van de bestreden beslissing van het CGVS niet deugdelijk zijn en de bestreden beslissing niet kunnen dragen.

Dat het CGVS geen voldoende rekening heeft gehouden met alle relevante elementen uit het dossier en hierbij zijn onderzoeksplicht geschonden heeft.

Zoals hoger aangetoond werd, heeft een Palestijnse vluchteling in Libanon geen toekomst, maar ook heeft hij geen rechten: de Palestijnen worden sterk gediscrimineerd door de Libanezen, maar ook binnen de Palestijnse maatschappij en binnen de kampen kan een apolitieke Palestijns zijn rechten niet laten gelden;

De organisatie van het kamp, de tucht binnen het kamp worden intern geregeld door Palestijnen die "aan de macht zijn gekomen" om deze functies te bekleden,;

In casu was de toezicht over het kamp in handen van de militaire factie van de Fatah , daar waar de verzoekende partij kennelijk noch Fath noch Hamas gezind is.

Indien de checkpoints aan de algemene iingeng van het kamp door Libanezen bemand worden, is dat niet het geval voor de checkpoints binnen het kamp die door de Fatah worden bemand;

Dit wordt bevestigd door stuk 3, een artikel daterende van april 2019 "Camp Code" die een reportage is en een overzicht van de talrijke aspecten van het leven binnen het kamp waar de verzoekende partij woonachtig was.

Dit atikel wordt integraal aan het verzoek gevoegd en staat te lezen op <https://placesjournal.org/article/camp-code>

Een interessant détail is ook dat de verzoekende partij tijdens haar interview gemeld heeft dat het dak van haar woning uit een zinkenplaat bestond. Het artikel Camp code meldt dat een zinken dak hebben een teken is van armoede van de bewoners; p.6/16

"The stone houses that survive are the oldest dwellings in camp. Some still have the old zinc roofs, usually a sign that the inhabitants are poor"

De verzoekende partij legt een foto van de woning van haar woning, nl de woning van haar grootmoeder die door 6 familieleden bewoond werd; een klein huisje met één slaapkamer, salonetje en keuken en douche; stuk 4

Dat er uiteraard geen deugdelijk bewijs kan worden gegeven dat dit werkelijk het huis zou zijn die de verzoekende partij bewoonde;

Dat echter dient te worden vastgesteld dat de beschrijving die zij van het huis gegeven heeft met de foto overeenstemt en dat het artikel tevens meldt dat het de oudste huizen zijn die van een zinken dak voorzien zijn, hetgeen ook overeenstemt met het feit dat het huis dat van de grootmoeder is die daar geleefd heeft sinds het kamp opgericht werd;

Dat deze elementen ook de stelling van het CGVS weerleggen volgens dewelke de verzoekende partij over financiële middelen zou beschikken omdat zij het geld vindt om tot tweemaal te vertrekken;

Dat de verzoekende partij duidelijk gesteld heeft dat dat zij slechts deels haar reizen met eigen penningen kon financieren en dat dat bedrag ook het volledig spaargeld was van haar en van haar vader, het geld dat gespaard was precies om noodsituaties te kunnen beheren ;

Spaargeld is eigenlijk ook niet het aangepaste woord ; het vertegenwoordigt niet noodzakelijk het geld dat opzij kon worden gelegd omdat er een tegoed was, doch eerder het overschot van de opbrengst van de verkoop van enkele familiejuwelen, die reeds enkele jaren geleden waren verkocht geweest ;

De rest van het bedrag dat voor de reizen van de verzoekende partij nodig was werd geleend bij meerdere personen en kon tot hiertoe niet worden terugbetaald;

Sowieso dient tevens te worden opgemerkt dat zelfs indien er spaargeld bestond, -quoq non- er geen twijfel bestaat dat dat geld aan de reizen van de verzoekende partij besteden werd, zodat dat geld alleszins op is;

Verzoekende partij heeft daarnaast ook meermaals gewezen op het feit dat zij nergens anders konden gaan omdat zij niet over voldoende inkomen beschikten. Het CGVS verwijt de verzoekende partij geen klachten te hebben ingediend; Klacht neerleggen is zinloos en zorgt enkel voor bijkomende problemen vermits dan ook vaststaat dat het "gezag" ontkend werd door de aanklager;

De Libaneze autoriteiten nemen daarnaast geen klachten aan wat betreft problemen binnen het kamp, die problemen dienen intern te worden opgelost hetgeen nogmaals de zaak naar de militaire tak van de Fatah verwijst ;

De autoriteiten binnen het kamp , nl de Palestijnse autoriteiten, in casu hangende van de Fatah af, nemen evenmin de klachten aan die tegen éé van hun leden is neergelegd:

Het CGVS houdt helemaal geen rekening met de macht en het gezag dat de heersende facties van Hamas of van Fath innemen ten op zichte van de gewone burgers : het leven in de vluchtelingen kampen is op zich reeds heel moeilijk omdat alles van het bestuur van het kamp afhangt. In het kamp is niets eigendom van de vluchteling die naar willekeurige kan worden verplaatst naar een andere plaats, die van het bestuur afhankelijk is voor het verkrijgen van water, electriciteit, dekens , voeding enz... Zich verzetten, en klacht neerleggen is een verzoet kan voor gevolg hebben dat men het weinig dat men bezit gewoon verliest.

Van het ogenblik dat men op een of andere manier opgegeven heeft, wordt de situatie moeilijk omdat het bestuur binnen het kamp u dagelijks het leven onmogelijk kan maken : bij de checkpoints, voor het verkrijgen van water, van elektriciteit...

De situatie van de vluchteling is te vergelijken met de situatie van een gedetineerde in een gevangenis, die grotendeels afhangt van zijn relatie met de bewakers....

Het CGVS houdt hierbij helemaal geen rekening;”.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoeker aan dat hij om voormelde redenen vreest het slachtoffer te zullen worden van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst/woonplaats. Hij probeert deze stelling kracht bij te zetten door te verwijzen naar algemene informatie over Libanon, alsook naar informatie waaruit moet blijken dat UNRWA haar verplichtingen niet langer kan nakomen. Hij merkt voorts op dat de verslechterde economische toestand in Libanon, dat bijna failliet gaat, uiteraard ook van aard is om bij te dragen tot de groeiende vijandigheid ten aanzien van vreemdelingen en vluchtelingen, aan wie de oorzaak van de toestand toegeschreven wordt, dat het aantal vluchtelingen in Libanon thans het aantal autochtonen overtreft en dat de situatie ondraaglijk wordt.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden luidens de inventaris in het verzoekschrift volgende stavingstukken gevoegd: camp code (stuk 3) en foto's van de woning (stuk 4).

2.2.2. Op 15 maart 2019 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus “*Palestinian Territories – Lebanon. UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 23 november 2018.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist in de aangegeven mate aldus juridische grondslag.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker conform artikel 1, D van de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen, dat UNRWA weliswaar met budgettaire tekorten kampt doch uit de beschikbare informatie niet blijkt dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen, (ii) hij geen elementen

aanhaalt waaruit blijkt dat er in zijn hoofde sprake was van een situatie van ernstige onveiligheid daar (1) de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, onvoldoende zwaarwichtig zijn en (2) hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming met geen woord repte over de heden aangevoerde problemen en hij na zijn verschillende aankomsten in België telkens maandenlang wachtte vooraleer een verzoek om internationale bescherming in te dienen, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregisteerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij indien nodig bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument kunnen verlengen of vernieuwen, dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen, dat evenwel niet uit te sluiten valt dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor in Libanon geregistreeerde Palestijnen, doch verzoeker beschikt over een UNRWA registratiekaart, alsook over een Palestijnse identiteitskaart zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef, (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en (vi) de door hem voorgelegde documenten niets veranderen aan de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming, zoals wordt toegelicht.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 20 december 2018, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.6. Artikel 12, eerste lid, a) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.7. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.8. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.9. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *“El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal”*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.10. Anderzijds dient in beginsel voor verzoekers om internationale bescherming die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *“El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal”*, § 61).

Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de verzoeker om internationale bescherming zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *“El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal”*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *“El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal”*, § 81).

2.11. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid

1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingewet *juncto* artikel 1, D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, "*Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*", 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, "*El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*", 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.12. De commissaris-generaal kan worden bijgetreden waar in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen:

"Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten,

onvoldoende zwaarwichtig zijn en dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk nood zou hebben aan internationale bescherming. Ten eerste stelt u zelf Libanon preventief te hebben verlaten (CGVS, pg.9). Immers, het enige wat er zich tot het punt van uw vertrek had voorgedaan was het gegeven dat u een woordenwisseling had met M.F.(...), werkzaam bij de veiligheidsdiensten van het kamp en bekend als amokmaker (CGVS, pg.8). U zou hierna een oproeping hebben gekregen van de veiligheidsdiensten van het kamp om u bij hen aan te melden (CGVS, pg. 9). Omdat u niet zou weten wat er u te wachten zou staan, besloot u Libanon te verlaten (CGVS, pg.9).

U geeft zelf aan daar de dood niet te vrezen, maar stelt dat zij u misschien wel zouden slaan of folteren (CGVS, pg. 9), daar de meeste leden van Fatah slechte mensen zijn, dat de soldaten die naast M.F.(...) stonden in zijn voordeel zullen getuigen en dat u sowieso een zwakke positie heeft in deze zaak (CGVS, pg.9).

Dient echter te worden vastgesteld dat u, wiens vrees gebaseerd is op veronderstellingen over wat er eventueel zou kunnen gebeuren indien u zich zou aanmelden bij de veiligheidsdiensten, weinig moeite heeft ondernomen om het risico op dergelijke zaken correcter in te schatten. Zo stelt u M.F.(...) niet zo goed te kennen, enkel als kampinwoner, amokmaker en deel van de veiligheidsdienst (CGVS, pg.7). U weet evenmin wat zijn functie of positie is binnen de veiligheidsdienst (CGVS, pg.7). U weet enkel aan te geven dat hij veel familieleden heeft bij Fatah (CGVS, pg.8). Voor iemand die besloot zijn land te verlaten omwille van wat deze persoon u zelf of via zijn connecties zou kunnen aandoen, kan echter worden verwacht dat u meer onderzoek naar hem, zijn positie of functie en connecties zou hebben gedaan teneinde uw vrees nader te bepalen. Een vertrek enkel en alleen op basis van uw eigen vermoedens zonder wat meer navraag te hebben gedaan, klinkt dan ook voorbarig.

Temeer daar u ook niet te kennen weet te geven wie nog problemen heeft gekend met M.F.(...) en welke consequenties daaruit volgden. M.F.(...) stond volgens uw verklaringen immers bekend als amokmaker waarbij hij bij velen problemen veroorzaakte (CGVS, pg.8). Er kan dan op zijn minst worden verondersteld dat er nog andere mensen in dezelfde positie als u zouden zijn terechtgekomen. U haalt echter enkel het geval aan van een man die 20 dagen onder de grond vast zat omdat hij een probleem kende met iemand van de veiligheidsdiensten (CGVS, pg.10). In tegenstelling tot u zou deze man wel effectief met het lid van de veiligheidsdienst hebben gevochten (CGVS, pg.10), hetgeen een stuk zwaarwichtiger is dan wat u zou hebben gedaan, enkel en alleen verhaal gaan halen zonder beledigingen of fysieke krachtmeting (CGVS, pg.8).

Bovendien bleef u nog tot juni 2016 in het kamp (CGVS, pg.4), waarbij u zelf uitstapjes maakte naar Tyrus of naar het strand met vrienden (CGVS, pg.9) omdat u er niet meer tegen kon thuis te blijven (CGVS, pg.9). Dat u in die twee maanden nog heen en weer ging tussen thuis, grootmoeder en uitstapjes met vrienden beleefde, relateert verder in ernstige mate uw vrees. Bovendien bleken de veiligheidsdiensten enkel en alleen nog – naast het overhandigen van de oproeping – éénmaal bij uw vertrek naar u te hebben gevraagd bij uw ouders (CGVS, pg.10). Ook de oproeping werd in die drie jaar volgend op uw eerste oproeping waar u niet opdaagde, niet vervolgd (CGVS, pg.10). U vermoedt dat dit is omdat zij waarschijnlijk weten dat u het land hebt verlaten. Wat er ook van zij, ook uit de opvolging van de veiligheidsdiensten naar aanleiding van het incident, kan geen enkele urgentie worden afgeleid.

Dat u vreest door hen te zullen worden beledigd terwijl u met uw zus of echtgenote passeert en u afvraagt wat u daarop zult moeten doen, is opnieuw puur hypothetisch en bovendien van uzelf afhankelijk.

Verder haalt u aan dat er betreffende dit incident geen bemiddeling mogelijk was, daar de bemiddelingsorganen in het kamp zoals sheiks en Imams zich zulke problemen niet aantrekken (CGVS, pg. 9), hetgeen onrechtstreeks uitspraak doet over de grootte en de ernst van het probleem. Gezien bovenstaande, dient te worden geconcludeerd dat de door u aangehaalde feiten niet voldoende zwaarwichtig van aard zijn, temeer daar u evenmin zicht heeft op waarom u door deze persoon werd gepest (CGVS, pg.7).

Dient daarenboven te worden opgemerkt dat u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming met geen woord rept over bovenstaande problemen. Integendeel, u geeft klaarblijkelijk herhaaldelijk aan dat u louter omwille van economische redenen Libanon verliet. Verder moet er worden vastgesteld dat u na uw verschillende aankomsten in België telkens maandenlang wachtte vooraleer een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dit wijst allerm minst op een daadwerkelijke nood aan deze bescherming.”

Verzoeker voert aan dat hem verweten wordt geen klacht te hebben ingediend tegen M.F. en argumenteert dat het neerleggen van een klacht zinloos is. Dit betoog ontbreekt echter elke relevantie gezien er in de bestreden beslissing aan verzoeker nergens verweten wordt geen klacht te hebben ingediend. Wel wordt gemotiveerd dat de woordenwisseling die verzoeker met M.F. zou hebben gehad, onvoldoende zwaarwichtig is en zijn vrees vervolgd te worden omwille hiervan, louter gebaseerd is op veronderstellingen over wat er eventueel zou kunnen gebeuren en hij weinig moeite heeft ondernomen om het risico correcter in te schatten. Tevens, zo wordt in de bestreden beslissing verder gemotiveerd, bleef verzoeker nog twee maanden in het kamp waarbij hij zelf uitstapjes maakte naar Tyrus of naar het strand met vrienden, kan uit de opvolging van de veiligheidsdiensten naar aanleiding van het incident geen enkele urgentie worden afgeleid, doet het gegeven dat er geen bemiddeling mogelijk was daar de bemiddelingsorganen in het kamp zoals sheiks en Imams zich zulke problemen niet aantrekken onrechtstreeks uitspraak over de grootte en de ernst van het probleem, repte verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming met geen woord over deze problemen met M.F., en wijst het feit dat verzoeker na zijn verschillende aankomsten in België telkens maandenlang wachtte vooraleer een verzoek om internationale bescherming in te dienen allerminst op een daadwerkelijke nood aan deze bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoeker in de voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om voormelde motieven aan de hand van concrete elementen of argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij geheel in gebreke blijft. Voorgaande motieven blijven aldus onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Waar verzoeker in het verzoekschrift citeert uit informatie waaruit blijkt dat Palestijnen in Libanon op verschillende vlakken discriminatie ondervinden, benadrukt de Raad dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch een situatie is die gelijk kan gesteld worden met "*een situatie van ernstige onveiligheid*" waarbij het "*de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is*". Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden of tot een situatie van ernstige onveiligheid te besluiten, moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Zoals blijkt uit het voorgaande, maakte verzoeker doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen en hij maakt met het louter neerleggen van algemene informatie omtrent het leven in een vluchtelingenkamp dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die zijn leven in zijn land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk maakt.

De Raad erkent dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is doch oordeelt dat het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich onvoldoende is om te besluiten dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden aangenomen. De informatie die werd toegevoegd aan het verzoekschrift volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf wordt bedreigd en vervolgd of dat hij zich bevindt in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstig schade bestaat. Ieder verzoek om internationale bescherming moet op individuele basis en op eigen merites worden onderzocht. Verzoeker dient dan ook *in concreto* aan te tonen dat er in zijn hoofde sprake is van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van hun fundamentele mensenrechten waardoor het leven in zijn land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt, alwaar hij in gebreke blijft. Verzoeker bracht immers noch tijdens zijn gehoor, noch in voorliggend verzoekschrift concrete op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie lopen, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.13. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus "*Libanon: UNRWA assistance tot Palestine refugees in Lebanon*" van 20 januari 2017, COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen*" van 12 juni 2015 en het rapport "*Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon*" van American University of Beirut en UNRWA)

dat UNRWA nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur, materiële bijstand. Verder blijkt uit de COI Focus "*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 23 november 2018, dewelke per aanvullende nota werd overgemaakt aan de Raad, dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, met ernstige budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht er niet meer kan vervullen. Immers, blijkt uit de neergelegde COI Focus dat op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft. UNRWA ondernam in 2018 specifiek in Libanon additionele noodmaatregelen om tijdelijk de voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheid, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. UNRWA heeft in Libanon 27 klinieken die meer dan 160.000 mensen behandelen. Met donaties van Japan werden in maart 2018 renovaties opgestart in het Ayn al-Hilwah kamp om de buurten herop te bouwen die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd kunnen worden zodat getroffen families die zich verplicht zagen te vluchten door de slechte woonomstandigheden kunnen terugkeren naar hun huizen. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Met de loutere stelling dat UNRWA niet langer in staat is de nodige bijstand en bescherming te bieden en de verwijzing in dit verband naar de budgettaire tekorten van UNRWA, en in het bijzonder naar de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA stop te zetten, toont verzoeker geenszins aan dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren of dat de UNRWA-bijstand in zijn hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1,D van de Vluchtelingenconventie "*om welke reden ook is opgehouden te bestaan*". Nergens uit de in het verzoekschrift aangehaalde informatie blijkt dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat hij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoort of dat hij beroep diende te doen op *Emergency Program* (zie ook verder). Bijgevolg kan verzoeker evenmin stellen dat het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Waar verzoeker voorts informatie aanhaalt waaruit blijkt dat de gevolgen van het Syrische gewapend conflict en toestroom van Syrische vluchtelingen een impact hebben op de situatie in Libanon, dient te worden opgemerkt dat dit gegeven op zich niet betwist wordt door de commissaris-generaal, noch door de Raad. Het louter verwijzen naar de algemene situatie in de vluchtelingenkampen in Libanon en naar het feit dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon is echter niet voldoende om aan te tonen dat verzoeker zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en waardoor hij verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, "*El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*", 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, naar de socio-economische omstandigheden waarin veel Palestijnse vluchtelingen in Libanon leven en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon slaagt verzoeker er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat hij zich in Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1,D van de Vluchtelingenconventie bevonden/bevinden.

In zoverre verzoeker nog aanhaalt dat de UNRWA status geen recht op bescherming biedt en UNRWA de veiligheid in de kampen niet kan garanderen, benadrukt de Raad dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1, D van de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid dat de *“andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen”* niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst er te dezen op dat de uitdrukking *“bijstand of bescherming”* dient te worden opgevat dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door *“een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties”* dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door *“een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties”* dan het UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1, D uitgesloten van de vluchtelingenconventie. Het is dan het opgehouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1, D, tweede lid van de vluchtelingenconventie met zich meebrengt. Dat de in artikel 1, D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins bestempeld kan worden als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van de Vluchtelingenconventie ressorteren, blijkt voorts uit paragraaf 142 van de UNHCR *“Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status”* van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: *“Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future”*. Ook al is de UNRWA in beginsel dus niet belast is met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestina Vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East één van de in artikel 1, D van de Vluchtelingenconventie vervatte *“andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR”* is. Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat hij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van de UNRWA zou kunnen beroepen, alwaar hij in gebreke blijft.

De Raad treedt bovendien de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing benadrukt dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Burj Al Shamali erbarmelijk kunnen zijn, doch niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft, hetgeen ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: *“Uit uw verklaringen blijkt immers dat u nooit problemen heeft gekend met de Libanese autoriteiten. Hoewel uw persoonlijke situatie volgens uw verklaringen slecht is, u woont met uw grootmoeder, ouders, zus en een zus die binnenkort zal trouwen in een zinken huis dat slechts twee slaapkamers, een keuken en een kleine badkamer heeft en een dak dat inloopt als het regent (CGVS, pg.6) moet er worden vastgesteld dat u er zowel in 2009 en 2016 in slaagde een reis naar het buitenland te financieren met de hulp van familieleden, waarvan de laatste een 6000 dollar kostte (CGVS, pg. 4) en een 300 tot 400 euro extra (CGVS, pg.4). U heeft verschillende familieleden in het buitenland zoals een oom in België, een oom in Nederland, een oom in Oostenrijk en een tante in Australië aan vaderskant (CGVS, pg.5). Aan moederskant heeft u een tante en een oom in Duitsland en een oom in Rusland wiens kinderen in Finland wonen (CGVS, pg.5). Uw vader krijgt wat financiële hulp van uw oom in Nederland en uw oom in België helpt uw grootmoeder (CGVS, pg.5). U draagt momenteel geen verantwoordelijkheid over een gezin en begaf u na uw terugkeer uit Zweden terug op de arbeidsmarkt door af en toe met uw oom langs moederskant in de bouwsector te werken en als koerier in een restaurant (CGVS, pg.8). Daarnaast biedt uw vader met zijn auto vervoersdiensten aan (CGVS, pg.8). U heeft, weliswaar minimaal, toegang tot de medische zorg (CGVS, pg.5), zelfs al reduceerde UNRWA hun dienstverlening en zijn er momenteel verschillende gevallen van, erfelijke, bloedziektes bekend. U volgde onderwijs tot de negende graad (15 jarige leeftijd), u kunt lezen en schrijven en u bent in Libanon verloofd en van plan om te huwen (CGVS, pg. 6, 10).”*

In tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt, blijkt uit zijn verklaringen duidelijk dat verzoeker en zijn ouders het financieel een heel stuk beter hebben dan de gemiddelde Palestijn in Libanon. Met een loutere verwijzing naar algemene informatie aangaande de levensomstandigheden in een vluchtelingenkamp brengt verzoeker geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn levensomstandigheden in Libanon.

Ook de foto's bijgevoegd bij het verzoekschrift vermogen dit niet te doen. Luidens verzoeker betreft dit de woning van zijn grootmoeder die door zes familieleden werden bewoond, een klein huisje waarvan het dak uit een zinken plaat bestond. Er kan echter niet op objectieve wijze worden vastgesteld dat deze woning daadwerkelijk de woning betreft dat door verzoeker bewoond werd in het vluchtelingenkamp. Dat deze foto's overeenkomen met de beschrijving die verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal had gegeven, vermag dit evenmin aan te tonen daar verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud gemakkelijk een beschrijving kon geven van een andere woning in het vluchtelingenkamp dan dat van hem. De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat hij enkel zijn reizen naar het buitenland kon financieren door middel van de verkoop van enkele familiejuwelen en door te lenen bij meerdere personen en dat het geld nu alleszins op is, komt hij niet verder dan beweringen die hij geenszins weet te onderbouwen aan de hand van objectieve elementen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar algemene informatie evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp Burj Al Shamali van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar hij verbleef.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een "*minimum level of severity*" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, "*Ierland t. Verenigd Koninkrijk*", 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, "*Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*", 31 mei 2001 en EHRM, "*Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*", 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, "*Saadi v. Italië*", 28 februari 2008, § 131; EHRM, "*N. v. Finland*", 26 juli 2005, § 167; EHRM, "*Mamatkulov and Askarov v. Turkije*", 4 februari 2005, § 73; EHRM, "*Muslim v. Turkije*", 26 april 2005, § 68). Verzoeker moet derhalve zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en hij kan hierbij niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon, maar hij dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 van het EVRM loopt, alwaar hij in gebreke blijft.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in Libanon een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM.

2.14. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" van 14 juni 2017, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL).

Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machine leesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 14 juni 2017 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document. Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is en verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA, hetgeen in het verzoekschrift ook niet wordt betwist.

2.15. Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus *"Libanon. Veiligheidssituatie"* van 7 augustus 2018, toegevoegd aan het administratief dossier) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische militieën. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië. Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebelligroepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In Ayn al-Hilwah vonden van november 2016 tot november 2017 gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens de eerste helft van 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van de groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. In deze periode vielen in Ayn al-Hilwah vijf doden en een vijftiental gewonden. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen hebben geleid tot toenemend sektarisch geweld, dient na grondige analyse van de beschikbare informatie te worden besloten dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met de loutere verwijzing naar de regionale onrustige en volatiele toestand en de argumentatie dat de verslechterde economische toestand van Libanon bijdraagt tot de groeiende vijandigheid ten aanzien van vreemdelingen en vluchtelingen, aan wie de oorzaak van de toestand wordt toegeschreven, dat het aantal vluchtelingen in Libanon thans het aantal autochtonen overtreft en de situatie ondraaglijk wordt, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Libanon door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.16. De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. De commissaris-generaal beoordeelt deze documenten in de bestreden beslissing correct als volgt: *“De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen. De UNRWA registratiekaart, document van UNRWA Brussel, geboorteakte en identiteitskaart zijn een aanwijzing voor uw persoonsgegevens en origine.. De overige documenten hebben louter betrekking op de algemene situatie en volstaan als dusdanig niet om te concluderen dat u daadwerkelijk nood zou hebben aan internationale bescherming.”*

2.17. In zoverre verzoeker nog hekelt dat hij tijdens het gehoor niet werd geconfronteerd met de kritiek die in de bestreden beslissing te lezen staat, wijst de Raad erop dat het door verzoeker geschonden geachte artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen slechts van toepassing is in het geval *“de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken”*, hetgeen *in casu* niet het geval is, en dient te worden benadrukt dat noch dit artikel, noch enige andere rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal de verzoeker om internationale bescherming vooraf moet confronteren met de elementen op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te nemen. Verzoeker heeft overigens de mogelijkheid om middels voorliggend verzoekschrift een verweer te formuleren tegen de motieven van de bestreden beslissing.

Ook de kritiek dat *“de problematiek van verzoekende partijen als gemengd koppel”* niet werd onderzocht is *in casu* niet dienstig. Verzoeker heeft immers geen contact meer met zijn Zweedse vrouw en zijn verloofde in Libanon is blijkens zijn verklaringen tevens een soennitische Arabier van Palestijnse afkomst zodat van een ‘gemengd koppel’ geen sprake is. Verzoeker heeft bovendien ook nergens gedurende zijn asielprocedure enig gewag gemaakt van enige problemen omwille van het feit dat hij een relatie heeft met S.S.A.A..

2.18. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kond hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat de zorgvuldigheidsplicht inhoudt dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen, benadrukt de Raad dat zowel de commissaris-generaal als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts gemachtigd is om een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in de artikelen 1, A (2) en 1, D tweede lid van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid.

2.19. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1, D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat verzoeker voorts niet aantoot dat de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.20. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld artikel in 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS